

## [Svend Nielsen.]

vis uafhængig heraf blevet bibeholdt, og det har stædse været Hjemmeværnsforeningernes Ønske at faa en midlertidig Overenskomst i Stand. Jeg er vidende om, at et Regeringsudvalg har beskæftiget sig med Sagen, og haaber, at dette Arbejde maa resultere i, at en Overenskomst snart kan oprettes. Jeg erkender naturligvis, at vort Lands Militærvæsen maa genopbygges under Hensyntagen til de Forpligtelser, De Forenede Nationer paalægger os, men jeg kan ikke tro, at Dannelsen af Hjemmeværnsforeninger med Henblik paa at indføre disse i den nye Hærlov paa nogen Maade skulde kunne genere vor Indsats i Kampen for Fredens Bevarelse. Jeg er tværtimod af den Opfattelse, at De Forenede Nationers solide Fundament overalt i Verden bør udgøres af de demokratisk indstillede Folkemasser, der er beredt til at forsvare Friheden og Demokratiet.

Det ærede Medlem Hr. Victor Gram har her fra Folketingets Talerstol rejst Spørgsmaalet om Ungdomsorganisationernes Forbindelse med Hjemmeværnet — et Synspunkt, som jeg for mit Vedkommende fuldt ud kan understøtte og vil være med til at søge realiseret. Mellem Hjemmeværnsforeningerne, Terrænsportsforeningerne og Skytteforeningerne har Mulighederne været drøftet for et Samarbejde, men det siger sig selv, at et Samarbejde med hele Ungdomsbevægelsen yderligere vilde gøre Hjemmeværnet til det, det skal være, nemlig en bred folkelig Bevægelse, omfattende alle sunde nationale Kræfter, der vil være med i Arbejdet. Men foruden, at Folket bør drages med ind i dette Arbejde, bør, som det tidligere er sagt, Landets Hær gøres til en virkelig Folkehær. Det synes imidlertid, som om der findes Kræfter i den øverste Hærlædelse, som har vanskeligt ved at forstaa, at en effektiv Udrensning ogsaa er et Led i at skabe Tillid til Værnene i Folkets Omdømme.

Men at gøre Hæren til en Folkehær er naturligvis mere end et Udrensningsspørgsmaal. Særlig paa to Omraader maa der ubetinget sættes ind. Før det første maa Befalingsmændene have Lønninger, saa alle kan ernære deres Familier. Dernæst maa Uddannelsen tilrettelægges saaledes, at de unge med en almindelig Folkeskoleuddannelse kan indstilles og gennem Uddannelse avancere til Officersposter. Den nuværende Indstillingsform til Kornetskolene er alt for meget præget af Spørgsmaalene: Hvem er du, hvor kommer du fra? o. s. v.

Lad os faa Enhedslinien gennemført

i Uddannelsen med følgende Trin: Gruppeførerskole, Delingsførerskole og Officersskolens Grundklasse med en samlet Uddannelsesetid paa  $3\frac{1}{2}$ —4 Aar. Den videre Uddannelse bør saa ske paa Specialskoler. Jeg erkender, at det maaske kan være noget vanskeligt at gennemføre denne Linie inden for Marinen med dette Værns mange Specialuddannelser, men med lidt god Vilje maa det kunne gøres. I hvert Fald kan man gennemføre det Synspunkt, Organisationerne gør gældende, at Math-Uddannelsen bør tilrettelægges paa en saadan Maade, at den afsluttes med en Adgangseksamen til Søofficersskolen.

Men der er ogsaa andre Forhold indtil i Værnene, som bør ændres og gøres mere tidssvarende. For at blive ved Marinen vil jeg gerne paapege de ofte urimelige Boligforhold, der bydes Flaadens Underofficerer. Om slige Problemer har Organisationerne ganske vist allernaadigst faaet Samtaleret, men stort har det ikke hjulpet. I en Aarrække maa Underofficererne friste en alt andet end eftertragtellesværdig Tilværelse i Fællesrum og sove i Hængekøjer, medens en ung Søofficer paa 24 Aar kan faa sit eget Lukaf. Det skaber en forstaaelig Utilfredshed. Dette Boligspørgsmaal bør ubetinget tages op til en Løsning. Samtidig maa ogsaa Lønningsproblemet her ændres. Kvartermestrens III. Grads Lønninger er alt for smaa. Det er ogsaa for ringe, at en Kvartermester med op til 25 Aars Tjeneste bag sig kun har en maanedlig Løn paa ca. 425 Kr. med Tillæg.

Der maa saavel i Hær som i Flaade skabes taalelige Arbejdsforhold for hele Befalingsmandskorpset, og de maa føle, at det Arbejde, de udfører, ogsaa paaskønnes. Men Værnene er jo mere end Befalingsmændene. Værnene er ogsaa, og ikke mindst, de mange unge, der aftjener deres Værnepligt. Og det er beklageligt, det maa siges, men det er ikke desto mindre en Kendsgerning, at den Begejstring, hvormed de unge traadte ind i Hæren efter Kapitulationen, er kølnet en hel Del. Man har ikke forstaaet at holde Begejstringen fast. Alt for meget har faaet Lov til at gaa, som det gik tidligere. Hvorvidt man har gjort sig den Ulejlighed at sætte sig ind i Forholdene i de allierede Hære, ved jeg ikke. Har man gjort det, saa har man i hvert Fald manglet Evnen, og vel ogsaa i nogle Tilfælde Viljen, til at udnytte de Erfaringer, man har høstet.

De meniges Krav om Ret til Valg af Tillidsmænd er ikke opfyldt. Man har faaet en Slags „Talsmandsordning“, som